

DE LLADRES I SERENOS

Un relat de: [MariaM](#)

En sentir el primer tret es va aturar, expectant. Al segon ja no hi hagué dubte possible, es tractava d'un tiroteig, un intercanvi de trets, potser; es deixà caure a terra, per si de cas, com aquell que ha rebut una empenta. Als pocs segons van aparèixer agents de la policia. Un d'ells la va ajudar a aixecar-se mentre li preguntava si havia vist passar algú corrent. Ella va afirmar que sí, un home, i assenyalà l'indret per on creia que desaparegué. Van demanar d'acompanyar-los a la comissaria, era molt a prop i allí podria dir a l'inspector el que havia presenciât. La seva declaració, per insignificant que fos, els ajudaria. Acabava de perpetrar-se un intent de robatori a la joieria de la plaça.

Allí, a la comissaria, fou on es van veure per primera vegada amb l'inspector De la Serna. Aquell dia no va poder dir gran cosa més del que ja sabien. Havia deixat les seves dades personals per si de cas hi hagués alguna detenció i els calia la seva presència per una possible roda de reconeixement. Van passar uns dies, no massa, abans de què la cridessin. Calia ser honesta, l'espera se li havia fet llarga, o com a mínim, hi havia pensat més del compte. Les raons eren diverses, pel cas en sí, naturalment, però, la més inquietant i probable era l'impacte que li ocasionà la persona de l'inspector. De primer, el trobà malcarat, poc agradós, però, més tard, mentre inconscientment o no, esperava aquella trucada que no arribava, reconeixia des del més profund, que n'estava perillosament massa pendent. La conversa fou curta, professional i, no obstant per a ella, tan pragmàtica, havia estat un xoc emocional. Tan sols això ja li sembla un pensament obscè, a banda d'altres, es clar.

La roda d'identificació resultà fallida. Havia descrit el possible fugitiu com un home d'estatura mitjana, cabells llargs i poca cosa més; en realitat, digué, l'havia vist només uns instants.

Sortí de la comissaria ben convençuda. Segura de la veracitat de la seva declaració en sentit negatiu i, també, pel que fa a l'inspector; com l'atreia aquell home! No estava disposada a perdre'l; a no perdre'l de vista, per ara. Ho parlava amb la seva amiga Susana; compartien pis i algunes coses més. A ran d'aquell dia dels trets i de l'anada de l'Eva a comissaria, discutien sovint; sobretot la Susana, que mostrava el seu desacord amb l'obcecació insòlita, infantil i perillosa de la seva amiga pel tal De la Serna, a qui havia vist un parell de vegades i ja estava fent plans absurds. De moment, no hi havia manera de treure-li del cap, ni que li digués que estava jugant amb foc i que els seus negocis se'n podien anar en orri. Ja van estar a punt d'espifiar-la aquell dia a la placeta, quan la va deixar a l'estacada amb absoluta irresponsabilitat; una errada que hagués pogut ser nefasta per a les dues, a banda dels diners que no havien guanyat.

El que creia la Susana, és que les coses els hi anaven be fins ara, i a l'Eva ja li semblava tot relativament fàcil, potser massa. Es sentien segures en la seva feina. Quan es van conèixer, un parell d'anys enrere, veieren clarament que eren iguals d'aventureres, amants del risc; s'havien associat i treballaven juntes. Coneix prou be l'Eva; simpàtica, elegant i seductora. Intueix que la feina comença a avorrir-la i necessita més acció, encara, i això pel negoci te els seus riscos.

Mentre una reflexionava i es capficava, l'altra estava en el provador d'uns importants magatzems. Havia triat un conjunt deliciós de llenceria i, a més, un parell de pots de crema Orlay. Va passar per caixa i abonà el conjunt que ja duia posat; els pots de crema, ves per on, se'ls oblidà dins la seva bossa. A la sortida l'aturà el guarda de seguretat i acabaren a la comissaria, casualment, on era l'inspector De la Serna, que només veure-la demanà que els deixessin sols! El pla li havia sortit rodó.

Aquell dia el trobà més assequible, no tan malcarat. Va començar per parlar-li de la compra, del conjunt que duia posat i que segons ella, guanyava molt si li veiés del tot. I l'hi hagués mostrat si l'inspector, a contracor, ho impedís.

Però, ella, impassible, continuà jugant amb els botons de la camisa, mentre se li apropava amb el seu somriure innocent. Total, deia, me n'he endut un parell de potets de crema i, per ara, no tinc antecedents. Tant se li havia acostat que la podia besar; li oferia els llavis, la boca per on sortien les paraules que el seduïen, Tan sols veure'l havia embogit i tot ho feia per ell. Així, doncs...

Doncs, sí. No s'hi pogué resistir i s'oblidà de tot menys de prendre el que se li oferia. Tot ell era foc. De sobte, la va estrènyer i d'una revolada l'empenyé damunt de la taula i era ell qui desbotonava la camisa.

Desig, deliri, era el que sentia, no volia que s'acabés aquell plaer... S'acabà, però, en el moment que s'obria la porta de ferro de la cel·la per a dur-la fins el furgó policial que la conduiria a judici. Allí, s'hi trobava ja el De la Serna.

Aquella insòlita visita de l'Eva, va ser crucial en la investigació oberta des de mesos enrere; els havia permès de lligar caps i estirar fils que els portarien fins la Susana i la pròpia Eva. També ell en sabia de córrer riscos; no tant com ella, però, que havia estat a punt de robar-li la voluntat i l'ànima. Aquell hauria estat un dels seus millors casos. Podia dir que havia fet una bona feina.